

Κατερίνα Μαραγκού, Μηνάς Χατζησάββας

Λάζαρος Γεωργακόπουλος, Λυδία Φωτοπούλου

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΟΛΜΗΡΟΙ & ΤΡΥΦΕΡΟΙ

Ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Ιωσήφ της Αυστρίας (συμπατριώτης και σύγχρονος *του Άρθουρ Σνίτσλερ),* έλεγε για τη Βιέννη *του καιρού* τους (τέλη 19ου, αρχές 20ού αιώνα), ότι... «αν απλώσει κάποιος πάνω απ' αυτή την πόλη, μια *πελώρια* τέντα θα έχουμε το *μεγαλύτερο μπορντέλο* του κόσμου!». Έκτοτε, *βέβαια, και άλλες* πόλεις διεκδίκησαν ή διεκδικούν τα πρωτεία...

Το *Γαϊτανάκι του Έρωτα* είναι, λοιπόν, μια τολμηρή τομή, σ' αυτή τη βιενέζικη «τέντα» του Φραντς Γιόζεφ. Δέκα διάλογοι-επαφές ανάμεσα σε αταξικούς ή μάλλον δια-ταξικούς εραστές, που κάνουν έναν κύκλο.

Δέκα διάλογοι τολμηροί και τρυφεροί, ειρωνικοί, ερεθιστικοί, μελαγχολικοί και παιγνιώδεις, βαριεστημένοι και λυπημένοι. Δέκα μικροί θρίαμβοι του σεξ, τρία χρόνια πριν εκπνεύσει ο 19ος αιώνας. Πώς να μη «φάνε πόρτα» από τον πρώτο ομόλογο του κ. Τατούλη οι πρώτοι διδάξαντες το έργο στο Βερολίνο (1920) με επικεφαλής τους τον Μαξ Ράινχαρντ;

Οι περιστασιακές συνευρέσεις στο *Γαϊτανάκι* είναι, όπως εύστοχα παρατηρεί ο Χένσελ... «ένας χορός με τρία διαρκώς επανερχόμενα βήματα: σαρκική βουλιμία, ηδονική απόλαυση, παγωμάρα. Ένας χορός θανάτου του έρωτα». Η νέα θεατρική ομάδα «9 και Κάτι», με έδρα τη Θεσσαλονίκη, συσπειρώνει τρεις νεο-ώριμους ηθοποιούς με ποιοτικό όνομα: Τον Λάζαρο Γεωργακόπουλο, τη Λυδία Φωτοπούλου και τη Μαρία Κατσιαδάκη. Το *Γαϊτανάκι*, όπου πρωταγωνιστούν οι δύο πρώτοι, φιλοξενήθηκε στο θέατρο Τέχνης. Η παράσταση, μια απόλαυση! Οι ηθοποιοί, απόλυτοι δεξιοτέχνες ενός αληθινού, μοντέρνου θεάτρου. Ανάλαφροι, παιγνιώδεις, απελευθερωμένοι, γυμνασμένοι, σχολιάζοντες, ψαγμένοι, πολυπρόσωποι.

Αυτο-σκηνοθετούμενοι κι επωμιζόμενοι τη στοιχειώδη πρόκληση να ερμηνεύσουν όλους τους ρόλους μόνοι τους, θριαμβεύουν. Με κέντρο την τέχνη τους και έναν ανθεκτικό καναπέ-ντορμέζα (που μεταμορφώνεται μαζί τους ως άριστος, τρίτος παρτενέρ), μεταπηδούν τα στάδια της σαρκικής βουλιμίας και ηδονής για να φθάσουν εκείνα της πλήξης

Ελάχιστα στοιχεία χρησιμοποιούν για να ορίσουν τη σαρκική «δημοκρατία» του έρωτα όπως και ελάχιστα στοιχεία χρειάζονται για τις εύστοχες, ακαριαίες μεταμορφώσεις τους. Η λαμπρή μετάφραση, του Πέτρου Μάρκαρη, τα σκηνικά και κοστούμια της Ντόρας Λελούδα, η καθοριστική κίνηση της Αμαλίας Μπενέτ.

Από τη νέα ομάδα έμπειρων ηθοποιών ας περάσουμε τώρα σ' ένα νέο θέατρο έμπειρης επίσης ηθοποιού, της Κατερίνας Μαραγκού (που μαζί με τον σύζυγό της, Βίλη Ανδρέου, έχτισαν εκ βάθρων ένα πανέμορφο, αστικό, λειτουργικό θέατρο στο κέντρο της Αθήνας, ονομάζοντάς το «Άλμα». Το έργο αφορά έναν αριστοτεχνικό χειρισμό ενός πανάρχαιου θέματος που 'χει κι αυτό να κάνει με τον έρωτα, το πάθος, το πέρασμα στον συναισθηματικό-συζυγικό δεσμό, στην οικογενειακή γαλήνη, τη ρουτίνα και την αιφνιδιαστική συνειδητοποίηση των τελευταίων αυτών φάσεων, συνεπεία καινούριων ερεθισμάτων ή ηλικιακής κρίσης, που οδηγούν σε νέα, τρελά πάθη που με τη σειρά τους οδηγούν στην κόπωση, τη μελαγχολία.

Η συγγραφέας, αν πρόσθεσε κάτι παραπάνω σ' ένα έργο αναβαθμισμένου βουλεβάρτου είναι ότι η νέα ύπαρξη που τραβάει τη «σκέπη» πάνω από την οικογενειακή εστία και το χαλί κάτω απ' τα πόδια της συζύγου δεν είναι μια τυχαία, αντροχωρίστρα νεαρά, αλλά ο ώριμος καταλύτης που οδηγεί τους πάντες σε μια διαδρομή αυτογνωσίας.

Ένα από τα συμπεράσματα του έργου είναι ότι για τη ρουτίνα στον έρωτα ενοχοποιείται α) η αυτονόητη θυσία και προσφορά του ενός από τους δύο και β) η ήσυχη εξασφαλισμένη, προβλέψιμη διεκπεραίωση του βίου στη συνέχεια. Όσο για την απόδοση των ηθοποιών το πολύ καλό, ώριμο αισθαντικό, παίξιμο του ζευγαριού στη σκηνοθεσία-διδασκαλία της νέας, καλής σκηνοθέτιδας Αθανασίας Καραγιαννοπούλου: Η Κατερίνα Μαραγκού και ο Μηνάς Χατζησάββας ήταν πολύ καλοί. Αλλά λίγο προβλέψιμοι και μακρυά από ρίσκα, σε αντίθεση με το απρόβλεπτο, δαιμονισμένο αλλά με τέχνη παίξιμο της κόρης τους, της πρωτοεμφανιζόμενης Δανάης Σκιάδη και με το αινιγματικό παίξιμο της επίσης νέας Εβίτας Ζημάλη. Κρατώ από τις σημαίες του «Άλμα» την ελληνική και εύχομαι άλματα υποκριτικού ρίσκου, ακριβώς μέσα σ' ένα τόσο άψογο κι ανυποψίαστο περιβάλλον, που... να πάθουν ταραχή τα κόκκινα βελούδα.

– Άννυ Θ. Κολτσιδοπούλου